

СМЕЛОСТ ДА ВЛЕЗЕМ В БОЖИЕТО ПРИСЪСТВИЕ

Дейвид Уилкерсън
21 Май 2007

„И тъй, братя, като имаме чрез кръвта на Исуса дръзновение да влезем в светилището, през новия и живия път, който Той е открил за нас през завесата... нека пристъпваме с искрено сърце в пълна вяра“ (Евреи 10:19-20, 22).

Делото на Христос на Голгота има две страни. Едната е от полза за хората, а другата е от полза за Бог. Едната облагодетелства грешника, докато другата облагодетелства Бог.

Ние сме добре запознати с ползата за човека. Христовият Кръст ни е дал опрощение от греховете. Дадена ни е силата на победата над всяко робство и власт над греха. Дадена ни е милост и благодат. И, разбира се, дадено ни е обещанието за вечен живот. Кръстът ни е дал начините да избегнем ужасите на греха и ада.

Аз благодаря на Бог за тези облаги за човечеството чрез Кръста и за чудесното успокоение, което ни дава Той. Радвам се, че това се проповядва всяка седмица в църквите по целия свят.

Но съществува и друга полза от Кръста, такава, за която знаем много малко - ползата за Отец. Виждате ли, ние разбираме много малко от радостта на Отец, която стана възможна поради Кръста. Това е радост, която идва в Него тогава, когато приеме някое блудно дете в дома Си.

Ако целият ни фокус от делото на Кръста е върху простителността и това е всичко в нашите проповеди, тогава изпускаме една важна истина, която Бог е имал предвид за нас чрез Кръста. Има едно по-пълно разбиране, което е свързано с Неговата радост. Тази истина дава на Божиите хора много повече от облекчение. Тя носи свобода, почивка, мир и радост.

Според мен повечето християни са се научили да отиват смело при Бог за прошка, за задоволяване на нуждите, за отговор на молитва. Но им липсва смелост в този аспект на вярата, който е също толкова решаващ в ходенето им с Господ.

Божията радост идва от удоволствието, което Той изпитва от присъствието ни.

Господ изпитва огромна радост, че Кръста ни е дал свободен достъп до Него. Всъщност, най-славния момент в историята беше, когато завесата на храма се разкъса на две в деня, когато умря Христос. Тогава земята се разтресе, скалите се разцепиха, а гробовете се отвориха.

Точно в този момент бликна ползата за Бог - когато завесата на храма (разделяща човека от свящото Божие присъствие) беше разкъсана на две и се случи нещо невероятно. От този миг нататък не само човека беше в състояние да влезе в Господното присъствие, но и Бог можеше да дойде при човека.

Този, който преди живееше в „дълбока тъмнина“ не чакаше ние да отидем при Него, но Той дойде при нас. Самият Бог пое инициативата, а Христовата кръв премахна всички пречки. Това беше едностранен акт от страна на Господ, при който Той заяви: „Достатъчно, Аз ще склуча мир. Ще махна стената на разделението по Своя инициатива.“

Преди Кръста множеството нямаше достъп до Бог – само първосвещеника можеше да влезе в пресвящото място. Кръстът на Исус прокара за нас път до присъствието на Отец. Само благодарение на Своята благодат Бог събори стената, която ни отделяше от присъствието Му. Сега Той можеше да излезе при човека, да прегърне блудните Си деца и грешниците от всякакъв вид.

Виждаме илюстрация на това, когато Бог освободи Израел в Червено море.

Помислете за чудното освобождение на Израел. Докато Божия народ пресичаше морето по сухо, те видяха вълните да поглъщат враговете им отзад. Това беше славен момент и те проведоха огромно хвалебствено събрание с танци, песни и благодарности: „Свободни сме! Бог ни освободи от ръката на гнета.“

Историята на Израел изобразява собственото ни освобождение от робството и вината на греха. Знаем, че Сатана беше победен на Кръста, а ние бяхме незабавно освободени от желязната му хватка. Но Бог имаше и други намерения, когато ни спаси и освободи. Виждате ли, Той нямаше предвид Израел да лагерува от победната страна на Червено море. Най-важната Му цел, когато ги изведе от Египет беше, да ги заведе в Ханаан - земята на Неговата пълнота. Накратко, Той ги изведе, за да ги въведе – в сърцето и любовта Си. Той искаше хора, които бяха напълно зависими от милостта, благодатта и любовта Му. Същото важи и за народа Му днес.

Първото изпитание на Израел дойде само няколко дни по-късно и те започнаха да мърморят и да се оплакват недоволни. Защо? Те бяха видели Божието освобождение, но не познаваха огромната Му любов към тях.

Ето го ключа към посланието ми: не можеш да имаш радост и мир – всъщност, не можеш да знаеш как да служиш на Господ – докато не видиш радостта, която изпитва Той от освобождението ти; докато не видиш радостта на сърцето Му от общението Му с теб; докато не видиш, че всяка стена беше съборена на Кръста; докато не разбереш, че всичко от миналото ти е било осъдено и премахнато. Бог казва: „Искам да продължиш към пълнотата, която те очаква в присъствието Ми!“

Днес цели множества се радват на чудесните облаги от Кръста. Те са излезли от Египет и стоят на „победната страна“ на тяхното Червено море. Радват се на свободата и непрестанно благодарят на Бог за това, че е потопил угнетителя им в морето. Но много от същите тези вярващи пропускат най-голямата Божия цел и облага за тях. Те пропускат онова, заради което Господ ги изведе от Египет, а то е – за да ги доведе при Себе Си.

Притчата за блудния син показва двете облаги от Кръста.

Исус ни разказа тази притча, използвайки я като учебно помагало, за да стигне до една велика истина. В притчата ясно виждаме ползата за човека, но и ползата за Бог. Тя не се отнася само за опрощението на изгубения човек, но повече за радостта на бащата, който го търси.

Знаете историята. Един млад мъж взе своята част от наследството на баща си и го прахоса в разгулен живот. Той се разори, съсипа здравето и духа си, а когато беше изцяло сринат, реши да се върне при баща си. Библията ни казва: „И стана и отиде при баща си. А когато беше още далеч, баща му го видя, смили се и като се затича, се хвърли на врата му и го целуваше“ (Лука 15:20).

Забележете, че нищо не попречи на бащата да прости на младежа. Момчето не трябваше да прави нищо – дори да изповяда греховете си – защото бащата вече беше направил всичко за помириенето. Инициативата беше изцяло на бащата: той изтича при сина си и го прегърна веднага след като го видя да се задава по улицата. Истината е, че прошката никога не представлява проблем за никой любящ баща. Не е проблем и за небесния ни Баща, когато види детето Му да се покаява.

Така че, простителността просто не е темата в тази притча. Всъщност, Исус казва ясно, че за блудния син не беше достатъчно само да бъде опростен. Бащата не прегърна сина си само, за да му прости и да го остави да си върви по пътя. Не, бащата копнееше за нещо повече от възстановяването на сина си. Той искаше неговото присъствие, компанията му, общуване с него.

Въпреки, че блудния син беше опростен и отново имаше благоволенieto на баща си, той все още не се беше настанил в дома му. Едва тогава бащата щеше да бъде доволен, а радостта му пълна – когато синът му бъдеше в неговото присъствие. Това е темата в тази притча.

Тук историята става много интересна. Синът очевидно не се успокои след прошката на баща си. Затова се забави да влезе у дома. Той каза на баща си: „Само ако знаеше какво направих, всичките мръсни, грешни неща. Съгреших против Бог и против любовта и благодатта ти. Просто не заслужавам да ме обичаш. Имаш пълно основание да ме отхвърлиш.“

Тук говореше старата природа на блудния син. Тя казваше: „Не мога да приема всичко просто ей така. Баща ми ме прегръща и ме целува, но защо не задава въпроси? Защо ей така ме приема с отворени обятия? Това не е на добре. Трябва да си платя. Може би дължа повече, отколкото мога да платя, но трябва да опитам.“

Скъпи светии, ами вие? Поставяте ли под въпрос настояванията на Баща ви да влезете в присъствието Му? Може да знаете, че греховете ви са простени, но готови ли сте да Му позволите да се наслаждава на присъствието ви? Ти вероятно си като блудния син – стоиш на пътя, плачеш и се покаяваш, пълен си с благочестива скръб. Викаш като него към Отец: „Съгреших против небето и пред теб; не съм вече достоен да се наричам твой син“ (Лука 15:21).

Това всъщност е истинското покаяние. Но не е завършено, ако не желаеш да влезеш в дома на Баща си. Защо се бавиш? Може би си се фокусирал върху миналите си грехове както блудния син.

Как откликна бащата? Той не изговори нито една единствена дума на осъждение. Не каза нищо за онова, което направи блудния син, не спомена бунта, глупостта, развратния му живот, духовния му банкрут. Всъщност, бащата дори не прие опитите на сина си да остане навън, да се чувства недостоен. Той не им обърна внимание! Защо?

В очите на бащата старото момче беше мъртво и вече не мислеше ни най-малко за онзи син. В неговите очи синът, който се беше завърнал у дома беше нов човек и миналото никога повече нямаше да бъде споменато. Бащата казваше по същество следното: „Доколкото ми е известно, старото ти „аз“ е мъртво. Ходя с мен като нов човек вече. Така те оценявам аз. Няма нужда да живееш с вина. Спри да говориш за греха си, за това колко си недостоен. Проблемът с греха е решен. Сега ела смело в присъствието ми и бъди участник в милостта и благодатта ми. Наслаждавам се в теб!“

Но блудният син не беше щастлив в присъствието на баща си. Той трябва да си е мислил: „Не трябва ли да бъда жестоко наказан? Какво да направя по въпроса? Трябва да понеса последиците, тоягата ти върху гърба ми. Трябва да докажа, че съм се променил.“

Мисленето му беше съсредоточено около осъждението и то беше такова заради Сатана. Същото нещо се случва днес с много Божии деца. Баща ни ни се радва, прегръща ни с любящите Си ръце. А ние си мислим, че скромност означава да кажем на Бог колко сме били лоши, говорейки непрестанно за миналите си грехове, вместо да се доверим на любовта Му. И през цялото време виновно си мислим: „Той трябва да ми е ядосан. Съгреших повече от другите.“

Както и блудния син, така и ние се нуждаем от нещо повече от помирение – трябва да бъдем обновени.

Блудният син се нуждаеше от онова, което Павел нарича „обновяване на ума“. Обичам да чета тези думи от притчата: „Но бащата каза на слугите си: Бързо изнесете най-хубавата премяна и го облечете, сложете пръстен на ръката му и сандали на краката му; и докарайте угоеното теле и го заколете и нека ядем и се веселим“ (Лука 15:22-23).

В този момент слугите на бащата донесоха най-добрите дрехи от къщата. Те облякоха сина, което означава, че той беше облечен в праведността на Христос. След това бащата сложи пръстен на ръката на момчето, което изобразява единството му с Христос. Накрая, той обу краката му в обувки, което означава, че беше обут в Евангелието на мира на Христос. Любящия баща показваше на сина си: “Махни тези дрипи от плът, тези парцали от собствените ти усилия да ми угодиш. Нека ти покажа как те виждам и оценявам аз. Ти идваш в дома и присъствието ми като ново, царско дете. Не идваш като просяк или роб, а като мой син, който ме радва! Сега влез смело и сигурно.”

Същото важи и днес. Трябва да бъде обновен начина ни на мислене за това как ни приема Бог в присъствието Си. Връщам се към стиха в началото на посланието: „И тъй, братя, като имаме чрез кръвта на Исуса дръзновение да влезем в светилището, през новия и живия път, който Той е открил за нас през завесата... нека пристъпваме с искрено сърце в пълна вяра“ (Евреи 10:19-20, 22, курсивът е мой).

Думата „увереност“ тук произлиза от корена „освободен роб“. Това означава вече да не си под закона на греха и смъртта, а под управлението на благодатта. С две думи – ние можем да отидем в присъствието на Отец само чрез милостта и любовта Му. А ето го и определението: „като благодарите на Отца, Който ни удостои да участваме в наследството на светиите в светлината; Който ни избави от властта на тъмнината и ни пресели в царството на Своя възлюбен Син“ (Колосяни 1:12-13, курсивът е мой).

Ние просто не може да станем достойни за Божието присъствие. Може да се молим и да четем Библията, може да обещаваме на Бог, че ще станем по-добри. Но никакви дела от плътта няма да ни направят достойни за присъствието Му. Няма нищо в нас, което да е достойно за Неговата радост. То идва изцяло от благодатта Му.

Синът вече е помирен, обновен и достоен.

Подготвяше се празненството в чест на завръщането на блудния син в дома на баща му. А бащата обяви: „Трябва да влезем в къщата и да се веселим.“ Възлюбени, същото важи и за нас днес – трябва да влезем в присъствието на Отец – без вина и осъждане, и трябва да се радваме!

Заявлението на бащата тук показва явната му радост от това, че детето му си беше отново „у дома“ - в дом на любов, мир и радост. Бащата казва: „За мен беше важно детето ми да дойде в моя дом, в присъствието ми, в мира ми. Това е моята радост.“

Сега си представете как сина прекрочва прага на къщата. В какво състояние е? Не може да угоди на баща си, ако седне в ъгъла отхвърлен, преповтаряйки греховете си и съжаляващ за изгубените години. Не може да седи в присъствието на такава невероятна благодат и да продължава да бъде под влиянието на страховете от осъждението си, от това да не се изложи, да не го осъдят, ако се подхлъзне и отново съгреша. Такова отношение би наранило бащиното му сърце.

Библията ни казва какво се случи след това: „И нека се веселим... И започнаха да се веселят“ (Лука 15:23-24). Казвам ви, необузdana радост бликна в онази къща, с песни, танци и празнуване. И всичко това стана, защото бащата беше радостен. Онова момче можеше да влезе без вина или осъждение, защото знаеше, че баща му е в мирни отношения с него.

Питам те: какво може да ме зарадва в присъствието на Отец? Какво може да освободи сърцето ми? Кое може да ме направи свободен, за да се радвам с Баща си? Не е просто знанието, че съм в безопасност, че Кръста ми е дал достъп до Отец, че чувствам облекчение в душата си. По-скоро е да видя чрез вяра Господната радост в мен! Да гледам как ми се радва, да видя, че е доволен от мен. Да знам, че в Неговите очи по мен няма петно от грях, и че Той ме счита достоен и се наслаждава в мен.

Възлюбени, това е сърцевината на притчата. В нея не става дума толкова за връщането у дома на сина, колкото за радостта на Отец! Този баща беше изцяло погълнат от компанията на детето си, приятелството му, единството му с него. Така е и с нас – присъствието ни в Бащиния дом е Неговата наслада и радост. Припомням ви думите на Отец при кръщението на Исус: „Това е възлюбения Ми Син, в когото съм благоволил, в когото се наслаждавам много.“ Точно както Бог се наслаждава в Сина Си, така се наслаждава и в теб, защото ти си в Сина Му!

Често се чудя защо толкова много вярващи днес, включително и служители, са толкова унили и обезкуражени. Защо нямат истинска радост и почивка? Убеден съм, че за много от тях е така, защото се затрудняват да се видят така, както Бог ги вижда. Продължителния мир и радост идват само, когато дълбоко в себе си повярваме, че сме това, което Бог казва. А Словото Му е: „Защото умряхте и животът ви е скрит с Христос в Бога“ (Колосяни 3:3).

Представете си колко жалко щеше да бъде, колко уничително за любовта на Отец, ако блудния син беше влязъл в бащиния си дом радостно, само, за да бъде обладан отново от старите си страхове: „Това е твърде хубаво, за да е истина. Ами ако баща ми промени мнението си? Ами ако утре се проваля?“ Не! Той трябваше да се съпротиви на тези мисли и да съсредоточи погледа си върху видимата радост на баща си в него в онзи момент.

Познавам един пастор, който наскоро отново се върна към старата си зависимост към наркотиците. Този човек веднага беше заобиколен от група „утешители на Йов“ - служители и старейшини, които настояваха той да разкрие детайли от греха си, така че да могат да го „възстановят“. Казвам ви, този род неща никога не вършат Божието дело на възстановяването. Вина, осъждение, дела на плътта – никое от тях никога не могат да върнат някого към любовта на Отец.

Истината е, че този пастор вече се покая. Той плака от мъка: „Съгреших срещу Бог, срещу семейството си, срещу събранието.“ Вече имаше последствия. В този момент този човек се нуждаеше от това да знае, че Отец е при него, за да го прегърне, да го целуне, да го приветства у дома и да каже: „Наслаждавам се в теб. Ти дойде до победата на Кръста. Ти си моя възлюбен син и се учиш в Христос.“

Нищо от това няма да има никакъв смисъл за нас докато не предадем живота си на силата на Божието Слово.

Като последователи на Христос ние трябва да се хванем за Божието Слово и да приемем за истина онова, което то казва че сме. Това означава, че „стария ни човек“ представлява човек, който все още иска да угоди на Бог в плътта. Той мрази греха, не иска да нарани Бог, но съвестта му непрестанно го кара да се чувства виновен. Така че, той обещава да се пребори с греха си: „Ще се променя! Днес ще започна да се боря със стария си грях, без значение какво ще ми струва това. Искам Бог да види колко много се старая.“

Такъв човек отдава много пот и сълзи за Господ. Той се моли и пости, за да докаже на Бог, че има добро сърце. В състояние е да устои на греха в продължение на дни и си казва: „Ако мога да направя това за един ден, защо не и за два? А ако мога да издържа два дни, защо не четири тогава, защо не една седмица?“ В края на месеца той се чувства добре, убеден, че освобождава себе си.

Но след това стария му грях изплува отново и той потъва в отчаяние. И тогава целия цикъл започва отново. Този човек е във въртележка, която никога няма да спре, нито пък може да слезе от нея.

Да не бъде! Старият му човек е бил разпънат заедно с Христос, убит е в Божите очи. Всъщност, Павел ни казва, че стария човек беше обявен за мъртъв на Кръста. Исус го взе в гроба със Себе Си, където го остави мъртъв и го забрави. Точно както и бащата на блудния син не обърна внимание на „стария човек“ в сина си, Господ казва за нашия стар човек: „Няма да се занимавам с него. Вече има само един човек, когото признавам и с когото ще се занимавам. Това е Сина Ми Исус и всички, които са в Него чрез вяра.“

Та, кой е „новия човек“?

Новия човек е този, който се е отказал от цялата си надежда да угоди на Бог чрез всякакво усилие на плътта. Той е мъртъв за миналото на плътта. И чрез вяра е разбрал, че има само един начин да угодиш и зарадваш Бог: Христос трябва да стане всичко. Той знае, че има само Един, когото Отец признава – Христос и всички, които са в Него. Този нов човек живее само чрез вяра: „Праведният чрез вяра ще живее.“ Той вярва на Божието Слово толкова много, че не се обляга на нищо друго. Намерил е източника на всичко в Христос, Който е напълно достатъчен за всичко. И вярва онова, което Бог казва за него: „Старият ти човек е мъртъв, а живота ти е скрит с Христос в Бог.“ Той може да не го чувства или разбира напълно, но няма да спори със Словото на любящия си Баща. Приема го чрез вяра, доверявайки се, че Господ е верен на Словото Си.

Сега вече Отец е напълно радостен! Той заявява: „Това е възлюбения Ми Син, в когото е Моето благоволение. Ти си Неговото тяло, а Той е твоята глава. Така че, Аз се наслаждавам и в теб. Всичко, което съм дал на Сина Си, го давам и на теб. Неговата пълнота е и твоя.“

Това означава да влезеш смело в присъствието Му!

Използван с разрешение на World Challenge, P. O. Box 260, Lindale, TX 75771, USA.

© 2007 World Challenge, Inc., PO Box 260, Lindale, Texas 75771

[Boldness to Enter God's Presence](#) / [Смелост да влезем в Божието присъствие](#)